

¹³Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkenete őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába. ¹⁴Saultól viszont eltávozott az ÚR lelke, és rossz szellem kezdte gyötörni, amelyet az ÚR küldött. ¹⁵Akkor ezt mondták a szolgálói Saulnak: Látod, Istennek egy rossz szelleme gyötör téged. ¹⁶De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgálid készek keresni egy embert, aki ért a lantpengetéshez. És ha majd Istennek a rossz szelleme megszáll, akkor pengetni fogja a lantot, és jobban leszel. ¹⁷Saul így felelt a szolgálóknak: Keressetek hát egy olyan embert, aki jól tud lantot pengetni, és hozzátok hozzám! ¹⁸Ekkor megszólalt az egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lantot pengetni, derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az ÚR. ¹⁹Ezért követeket küldött Saul Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd hozzám fiadat, Dávidot, aki a juhok mellett van! ²⁰Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg egy kecskegidát rakott, és elküldte fiával, Dáviddal Saulnak. ²¹Dávid megérkezett Saulhoz, és megállt előtte. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett. ²²Akkor ezt az üzenetet küldte Saul Isaihoz: Hagyd mellettem Dávidot, mert igen megkedveltem! ²³És valahányszor megszállta Sault Istennek az a rossz szelleme, fogta Dávid a lantot, és pengette a kezével. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, és a rossz szellem eltávozott tőle.

Kedves Testvéreim!

„Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét.”

Az előbbi mondat a legfrissebb Alkotmányunkban található, és a történeti alkotmánynak is nevezett Szent Korona tanra alapul. E szerint a korona testesíti meg az ország, nemzett feletti uralmat, tehát a megkoronázott királyt a korona ruházza fel az uralkodáshoz szükséges mindenféle hatalommal.

Persze nem csak nálunk, hanem Európa több országában is egy-egy koronához kötötték, kötik az állam folytonosságát, a nemzet egységét, így van ez pl. a mai napig Angliában.

De miért olyan fontos ez a tan? Miért fontos, hogy egy koronázási ékszert olyan tulajdonsággal ruháznak fel, amelyek a király fölé rendelik? Azért, hogy mindenki számára kiderüljön, a király a rá ruházott jogokat nem a saját hatalmának köszönheti, hanem egy tőle, sőt egy emberektől független dolognak. Ha a magyar koronát nézzük, akkor egyértelmű hitvallásként ott a tetején a kereszt, amely ráadásul mintegy figyelemfelkeltő jel, el is hajlott. Ha a szimbólumokat nézzük, akkor a magyar korona egyértelműen azt szimbolizálja, hogy a királyi hatalom Krisztus királyságának egyfajta földi megtestesülése. Magyarul. Nem a király személye uralkodik az országon, hanem Jézus Krisztus.

Amikor gyerek voltam, mint minden fiú a meséket hallva én is szerettem volna király lenni. Aki uralkodik az embereken, aki igazságot szolgáltat, akinek hatalmában áll a gonosz megbüntetése és a jó megjutalmazása. A király, gyerekkori képzeletem alapján ül a trónon, fején korona, és egész nap fogadja az alattvalókat, és kincsiből mindig oszt a szegényeknek. A mesebeli királyok, mindig jóságosak, szakálasak, és joga kard van a kezükben.

Aztán ahogy nagyobb lettem, és elkezdtem történelmet is tanulni, úgy egyre inkább távolodott tőlem a királyság gondolata. A királyok ugyanis korán haltak, ha mégsem, akkor nem igazán kedvelték őket, ráadásul folyamatosan háborúztak, adókkal terhelték az országot, és mindenféle cselszövésekkel kellett megküzdeniük. Még később az is kiderült, hogy egy ország egy birodalom kormányzása hatalmas feladat, amely nem megy akkor, ha az emberben nincs valami plusz, ezt sokan a királyi vérvonallal magyarázzák, de ha a történelmet végignézzük, akkor kiderül, hogy még a királyi családokban sem alkalmas mindenki az uralkodásra.

Mi tesz valakit királlyá? A koronázás? Egy nép egyöntetű felkiáltása a Duna jegén? A választás szabadsága? A zsidóságban nagyon sokáig nem volt király. Nem volt szükség királyra, hiszen Isten maga kormányozta a népet, Mózesen, később Józsuén, aztán a bírakon, prófétákon keresztül. Amikor szükség volt rá, maga Isten választott ki egy-egy embert, hogy kormányozzon, de amilyen hirtelen rátette ezt a feladatot, olyan gyorsan el is vette tőle. A zsidó nép királya maga Isten volt. Ő volt az alkotmány alapja a nemzet egységének kifejeződése.

Aztán történt valami. Valami, ami gyökeresen megváltoztatta a zsidóság történelmét évszázadokra. Királyt kívántak. Olyanok akartak lenni, mint minden más nép, akiknek olyan királyuk van, akire felnézhetnek, akiknek olyan királyuk van, aki látható, aki megfogható. És Isten megengedte ezt, kiválasztotta Sault, akit Sámuel az Úr prófétája kent fel. Felkent, mert nem koronáztak. Ezzel is kifejezve azt, hogy itt annak ellenére, hogy ennek a népnek van királya, de ez a király nem a legfőbb uralkodó, csupán annak földi

helytartója, szolgálja. A felkenés azt jelentette, hogy olajat öntöttek a fejére, ezzel Isten számára megszentelték, azaz elkülönítették. Istené lett, az ő akaratának, hatalmának volt innentől alávétve, azt kellett tennie, amit Isten mond. És Saul az elején ezt is tette, ha Isten azt mondta vonulj hadba, akkor hadba vonult, ha Isten azt mondta most ne háborúzz, akkor nem harcolt. De aztán, egy fényes győzelem után Saul diadalívet emeltetett a saját dicsőségére, és elfogadta emberek dicséretét, elhitte, hogy ő uralkodik, elhitte, hogy övé a legnagyobb hatalom.

És alapigénk itt kapcsolódik be a történetbe. Ekkor Isten azt mondta megvonom lelkemet Saultól. Azt a lelket ami egy speciális lélek, ami a felkenéssel együtt jár, ami alkalmassá teszi az uralkodás szolgálatára.

És egy másik személy, egy szinte még gyermek fejére kell Sámuelnek ismét olajat önteni. Elkülöníteni őt Isten számára. Felkenni Izrael királyává. Dávidot Isten választja erre a feladatra. Felkenik, és ezzel megkap minden hatalmat ami az uralkodáshoz szükséges, ami eddig Saul *birtokában* volt. De még nem ő a király, amíg Saul él ő marad a nép vezetője. De Dávid növekszik, nem csupán gyermekből lesz felnőtt, hanem egyre inkább növekszik benne az Isten lelke, egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy Isten vele van.

Számomra rendkívül izgalmas ez az egész. Hogy van az, hogy Isten kiválaszt embereket? Hogy van az, hogy Isten megvonja emberektől ezt a kiválasztást? Hogy van az, amit alapigénk is mond, hogy Isten rossz szelleme győzri Saul, miután a lélek elhagyta őt?

Egészen odáig érthetetlen volt számomra ez az egész Saul, Dávid történet, amíg fel nem fogtam, hogy itt sokkal többről van szó, mint arról, hogy emberek kormányoznak egy népet, egy országot. Ez a történet nem Saulról, és nem Dávidról szól.

Ez a történet egy másik királyról szól. Méghozzá egy felkent királyról. Egy különleges királyról. A felkent szó héber fordítása ez: Messiás. Izrael királyai messiások, felkent, Istennek elkülönített személyek. De csak egy valaki van, akire a felkent szó görög fordítását is használjuk. A felkent szó görög fordítása így hangzik: Krisztosz. Ez a történet, Dávid és Saul története Jézus Krisztusra mutat. Jézus a Messiás, Jézus a felkent, Jézus a Krisztus, aki visszaállítja a régi rendet, akiben újra Isten veszi kezébe az uralmat.

Nézzük meg alapigénket ilyen szemmel:

¹³*Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkente őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt.*

Keresztelő János pedig fogta a Jordán vizét, és felkente őt... *Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll.*

Jézus felkenése különleges esemény volt. Nem olajjal, hanem a vízbe lemosott emberi bűnnel kente fel Isten őt. Keresztelő János bűnbocsánatot hirdetett, és azt, hogy a víz lemosa a bűnt, Jézus, akinek Keresztelő szerint sem volt szüksége erre a fürdésre, mégis odaállt, hogy magára vegye, hogy hordozza a világ bűnét. Különleges felkenés, amely ugyanazzal zárul. a Lélek leszáll Jézusra, akár csak annak idején Dávidra. A felkenés után 40 nappal ahogy korábban Saul úgy Jézus is megkísérti a Sátán: minden hatalom a tied, ha leborulva imádsz engem. Csakhogy amíg Saul engedett a kísértésnek addig Jézus ellene mondott: távozz tőlem... És ahogy keresztelő mondta, neki növekednie kell. így növekedett Jézus egészen a megkoronázásáig. Mert Dáviddal ellentétben Jézus kapott koronát is. Igen, egy tövisből font koronát, amivel az emberek belevésték a fejébe a bűnöket. Az én bűneimet. Jézust az én bűneim miatt koronázták meg. Az a korona hordozta az én alkotmányomat. És Jézus ezt a koronát vitte a keresztre, és meghalt, mint egy igazi király, aki népéért áldozza magát.

Új király van most már. Új fölkennt. És ahogy Dávid hatalma egyre inkább nyilvánvalóvá vált. Igénkben is azt olvastuk, hogy a szolga, aki ajánlja Dávidot Saulnak azt mondja: vele van az Úr, úgy kell Jézus hatalmának is egyre inkább nyilvánvalóvá válnia az életünkben.

Mert tulajdonképpen erről szól minden, ez a lényeg.

Ki a te királyod? Ki, vagy mi uralkodik a te életeden? A Szent Korona? A családod? A munkád? Vagy valaminek az rabja vagy? Saját magad? Mi a te alkotmányod? Mi van a szívedbe írva?

Isten ma az üzeni: én felkentem a lelkemet adtam Jézusba, hogy Király lehessen. Jézus pedig azt mondta már győzelme, feltámadása, valódi uralma kezdetén: vegyetek Szentlelket. Tehát részesítette tanítványait és minket is ugyanígy szeretne részesíteni a Lélekben.

Kisgyerekkoromban király szerettem volna lenni. Most lehetek! Isten azt mondja: megkaphatom ugyanazt a lelket, amit Dávid. Megkaphatom a Szentlélek ajándékát.

Uralkodhatok! Uralkodhatok a kísértések felett, uralkodhatok saját magamon, uralmamot kiterjeszthetem arra, hogy másokhoz odaforduljak, és másoknak is elmondjam, az én királyom Jézus.

A legenda szerint a Duna jegén egy akarattal mondták Mátyásra, hogy ő uralkodjon, és el is fogadták az ő uralmát. Vajon mi tudjuk-e egy akarattal mondani: Jézus legyen életünk királya? Adja Isten, hogy eljussunk eddig. Hogy valóban övé legyen az ország, a hatalom és a dicsőség.

Van az alkotmányban egy másik mondat: Elismerjük a kereszténység nemzetmegtartó szerepét. Nyilván a műfajból is adódik, hogy elég óvatos megfogalmazás. De talán keresztyénként hozzátehetjük: Elismerjük Krisztus uralmát az életünk felett, mert csak ő az, aki meg tud tartani, ő az akiről egyik énekünkben ezt énekeljük: Az ő nevét imádom Most mindenekfelett, Jézus az én királyom, Imámra felelet, Imámra felelet. Adja Isten, hogy valóban ő lehessen életünk királya, és felelet minden imádságunkra.